

STOP

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Obrázek nakreslila Karolínka Schincke.

JARO 2018

RECEPT NA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ

**Ludmila a Petr Balíčkovi,
Mníšek pod Brdy**

**Manželé 46 let, tři synové,
čtyři vnoučata**

Svatbu jsme měli na Velikonoční pondělí v roce 1972 ve zdejším kostele sv. Václava a oddával nás pan děkan Jan Blažek. Svatba na úřadu (tehdy MNV), se konala několik dnů předtím. Vychovali jsme tři syny (42, 36 a 30 let), kteří mají vlastní rodiny. Nyní máme tři vnučky a jednoho vnuka.

V minulém čísle farního časopisu se o své typy na šťastné manželství podělili Páterovi a Umláškoví.

Lze s nimi souhlasit a těžko k tomu něco dalšího dodávat.

Spíše bychom se chtěli zamyslet nad tím, jak se za zhruba dvě generace změnil pohled na samotné manželství. Nedávno uvedl v TV Noe MUDr. Max Kašparů, řeckokatolický kněz a známý psychiatr: „V Evropě je manželství na ARO (anesteziologicko-resuscitační oddělení, pozn. redakce) a brzy

skončí na patologii.“ Nezbyvá, než s ním souhlasit.

V roce našeho sňatku, 1972, bylo v České republice uzavřeno 96 000 sňatků a 22 000 párů se rozvedlo. Nyní je ročně uzavřeno 46 000 manželství a více jak polovina se rozvede. Manželství, uzavřené v katolické církvi, má tato čísla podstatně nižší. Odhaduje se, že se rozvede asi každé desáté.

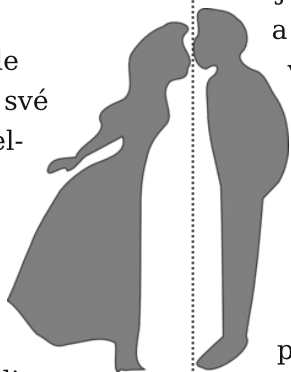
Slib učiněný před Bohem

– „Dokud nás smrt nerozdělí“

– je brán jednoznačně vážněji a poctivěji. Pokud se

v manželství vyskytnou problémy a těžkosti, je potřeba si připomenout slova Pána Ježíše: „Zapři sám sebe, vezmi kříž svůj a následuj mě“. Musíme se snažit udělat vše pro záchranu manželství.

Také je potřeba se za sebe a za celou rodinu vzájemně modlit a dát na mši svatou, což je velice vhodný dárek k narozeninám nebo k svátku. A nezapomenout na tři P: Pochválit, Poděkovat, Pohladit.

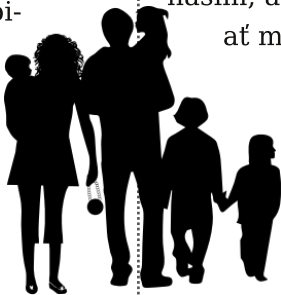

Karolína a David Peroutkovi

Manželé 16 let, dvě děti ve věku 5 a 9 let

Přiznám se, že není pro mě jednoduché přispívat do této rubriky a to hned z několika důvodů. Za prvé už tady zaznělo mnoho opravdu dobrých rad, slova jako tolerance, respekt, pokora, nadhled, Boží požehnání a odevzdání se do Jeho rukou, to jsou směrovky, které vyznávám i já. Přesto si nemyslím, že bych vynikala i malou schopností praktikovat tyto ctnosti v denním životě, natožpak manželském a rozhodně se sluší spíše napsat, že moje snaha je jako houpačka o mníšecké pouti.

Za druhé, v tuto chvíli bych měla, spíše než sespi-
sovat rady do manželství, jít si usmířit
svého muže. Naše lo-
dička manželská v tuto
chvíli drhne o písek
denndenních starostí
a drobných neporozu-
mění, kterých bych si měla
všimnout a zamést je – nikoli
pod koberec, ale ze dveří ven
– pátrat po tom, zda spolu ještě

pořád umíme mluvit a dávat
jasně a pokorně najevo svoji
otevřenost. Nyní sedím mlčky
a zády ke svému muži, dlouhou
dobu jsem nepromluvila, ne-
mám na něj čas dneska, stejně
jako včera a věnuju se neko-
nečné řadě pracovních po-
vinností, které jsem si na svá
bedra naložila sama. Jak teď
někomu radit do manželství?
Buď jak buď, vydrželi jsme spolu
hledat Eldroádo už docela
dlouho a kdybych měla napsat,
co je svorníkem našeho vztahu,
jsem si jistá jednou věcí: není
mojí zásluhou. Mé poděkování
míří směrem k nebi a také
k mojí původní rodině. Často ta-
ké po telefonu mluvím s mojí
maminkou, která mě nabádá: ať
slunce nezapadá nad hněvem
naším, ať se jdu první usmířit já,
ať mám pochopení pro toho,
kdo pochází z úplně ji-
ného prostředí, ať
neřeším hlouposti
a tam, kde hádka za-
čala – třeba před dět-
mi – se vrátím pro
usmíření. A hned pak,
zdůrazňuje, mám upéct něco
dobrého, protože uklizená a vo-
ňavá kuchyň prý přispívá

k domácí pohodě.

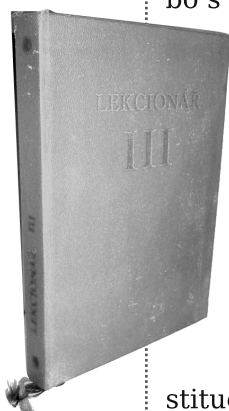
Tudíž končím, jdu zjistit,
jak se tváří můj muž a jdu se po-
stavit k plotně.

Žena od plotny, Karolína Peroutková

OTÁZKY Z LITURGIE

Slovo Boží.

Vstupní modlitbou byla uzavřena úvodní část mše svaté – kající obřady. Modlitba sama byla vrcholem. Kajícnost jakožto prostředek k tomu, abychom nejen důstojně, avšak také s čistým srdcem, přistupovali k svatým tajemstvím, je velice důležitá. Tím spíše je třeba za důležitou část mše svaté považovat bohoslužbu slova, uvědomit si vážnost a závažnost slova Božího. Jen s ním a v něm se můžeme blížit k eucharistii, jež je přece „tajemstvím víry“, jak prohlašuje kněz po každém proměňování. Víru lze čerpat ze slova, víru lze živit slovem. Bohoslužba slova je nutnou přípravou k eucharistické bohoslužbě. Nesmíme ji snižovat, ani podceňovat, nechceme-li, aby naše víra

ochořela a stala se pouhou konvenční praktikou.

Dnešní stav je takový, že lze konat bohoslužby slova samostatně, i bez eucharistické oběti. Tyto bohoslužby se vřele doporučují a mají být konány zvláště v liturgicky významných obdobích nebo v předvečer slavností. Naproti tomu dnešní mešní řád nepřipouští eucharistickou bohoslužbu bez bohoslužby slova nebo s touto bohoslužbou konanou

na jiném místě. „Církev měla vždy v úctě Boží Písmo jako samo tělo Páně, vždyť – především v posvátné liturgii – nepřestává brát a podávat věřícím chléb života se stolu jak Božího slova, tak Kristova těla“ (II. Vat. Věroučná kon-

stituce o Božím zjevení, čl. 21).

Jak vidíme, koncilní konstituce spojuje oba pokrmy jediným výrazem „chléb života“.

Pán Ježíš řekl jasně: „Já jsem chléb života“, a zopakoval to několikrát (viz Jan 6). Chléb života, chléb, který sestoupil z nebe – to je Ježíš, ale současně i jeho slovo, jeho poselství. Je třeba jíst jeho tělo, je třeba pít jeho krev, je tedy třeba s ním splynout

„Aby se věřícím poskytl bohatěji prostřený stůl Božího slova, má se šíře otevřít přístup k pokladům bible. Z toho důvodu se vždycky během určitého počtu let přečtou lidu nejdůležitější části svatého Písma“ (II. Vat. Konstituce o posvátné liturgii, čl. 51).

Aby se vyhovělo těmto požadavkům, byla vydána sada lekcionářů – knih, v nichž jsou biblická čtení ke mši svaté. Třicet čtyři nedělí liturgického mezidobí, stejně tak, jako všední dny (ferie) týdnů k nim náležejících, tvoří sice jedinou sérii, avšak jejich biblická čtení (lekce) jsou uspořádány dvojím způsobem. Neděle mají lekce uspořádány v tříletém cyklu (říkáme jim rok A, B, C), všední dny v cyklu douletém (sudé a liché roky). Texty jsou většinou sestaveny v souvislých nebo polosouvislých řadách tak, aby věřícímu poskytl poněkud úplnější a vyváženou představu o hlavních knihách Písma svatého. Výjimku v cyklickém uspořádání lekcí tvoří doba adventní a vánoční, postní a velikonoční. O nedělích a slavnostech se první čtení bere ze Starého zákona – ve velikonoční době ze Skutků apoštolů.

Druhé čtení tvoří některý z listů apoštolů. Vrchol celé soustavy tvoří čtení z evangelia. Naslouchejme soustředěně četbě Písma. Je v něm síla, je v něm světlo, je v něm inspirace pro naše kroky všedních dnů.

P. Jan Dlouhý

ROZHOVOR

Sestra Marie Michaela, trapistka

V postní době jsme s dcerou na pár dnů našly klid a prožitek Boží blízkosti v Klášteře Naší Paní nad Vltavou u sester trapistek, které žijí podle Řehole svatého Benedikta. Od nás z farnosti to není daleko. Klášter najdete v Poličanech, poblíž Neveklova na nádherném a tichém místě, které je pro mnišský život i pro rozjímání laiků ideální. Během našeho pobytu jsem požádala sestru Marii Michaelu, aby s námi ve Stopách sdílela to, jak období před Velikonoci v řádu prožívají.

Mění se v postním období nějak výrazně váš každodenní život?

Sv. Benedikt ve své Řeholi říká, že ráz doby postní by měl mít celý život mnicha.

Podle mnišské tradice dostává mnich v klášteře pro postní dobu knihu, kterou má přečíst. To znamená, že v této době se věnujeme lectiu, četbě a modlitbě více než ostatní dny liturgického roku. Je to vyjádřením toho, že se chceme více

než jindy věnovat tomu podstatnému: vztahu s Kristem skrze naslouchání Jeho Slovu, prostě být s Ním co nejvíce v osobním vztahu, růst v lásce k Němu nejenom skrze osobní modlitbu, ale skrze konkrétní skutky lásky, rozhodnutí pro konání dobra a skrze další činy.

Co ještě se dočasně změní?

V postní době stejně jako v Adventu neposíláme ani nepřijímáme osobní korespondenci, nesetkáváme se v hovorně s našimi příbuznými a přáteli, abychom tak prohloubily svoji odloučenost od světa. Ta je pro náš život charakteristická a má za cíl právě vztah s Kristem a umožňuje výhradně sloužit a zasvětit se jenom Jemu. Mnich je ten, kdo se zami-

loval do Krista takovým způsobem, že ničemu nedává přednost před láskou k Němu, jak píše sv. Benedikt. Klášter je místo,

kde se učíme milovat Boha a bližního, kde se cestou poslušnosti se navracíme k Otci.

Není ještě větší odloučení od světa těžké?

Postní doba není něco poch-

murného, naopak je to doba velice krásná a intenzivní právě pro tento vztah lásky,

vztah od srdce k srdci. Samotná touha ovšem nestačí. Je potřeba vstoupit do školy Kristovy, na Jeho cestu, kterou ukazuje: Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Já jsem cesta, pravda a život.

Doba postní je velká milost poznat více Pána, ale také sebe sama ve světle Jeho pravdy, ve světle Jeho kříže, utrpení, smrti a vzkříšení.

Provozujete také Dům pro hosty. Je o pobyty u vás v postní době větší zájem než jindy?

Pohostinství je nedílnou součástí naší spirituality. Neřekla bych, že by v postní době byl o pobyt v našem domě pro hosty větší zájem. Obecně k nám jezdí hodně lidí po celý rok, nejvíce v době prázdnin – v červenci a srpnu. Přijímáme kohokoliv, kdo má zájem strávit nějakou dobu v tichu a klidu

tohoto místa a účastnit se, pokud chce, liturgie sester v části

kostela, která je vyhrazena hostům. Je mnoho lidí, kteří přijíždějí na duchovní obnovy. Ty ale nepořádáme my, pouze nabízíme prostor. Lidé buď přijedou jednotlivě nebove skupince a přivezou si někdy i svého kněze,

Jak se do kláštera vypravit?

Pro rezervaci pobytu je nejlepší napsat email na adresu sestrytrap@gmail.com a domluvit se se sestrou hostitelkou na konkrétním termínu. Je dobré se ozvat alespoň týden předem a ne na poslední chvíli (i když, pokud máme volno, hosta neodmítneme), protože tak má zájemce větší pravděpodobnost, že budeme moci vyhovět jeho prosbě.

který je při duchovní obnově veden. Dům pro hosty je od kláštera oddělen, takže my sestry nejsme hosty rušeny a hosté se cítí volněji. Dívky, které chtějí poznat náš život blíže, mohou kromě účasti na modlitbě také pracovat s jednou ze sester na zahradě.

SVATÝ, KTERÝ MĚ ZAUJAL

Svatý Gerard Majella

Svatý Gerard je uctíván jako mimořádný ochránce matek v požehnaném stavu a zvláště u porodu, také se k němu obrací páry, které z nějakého důvodu nemohou počít dítě.

O přímluvu svatého Gerarda prosím od července i já z důvodu hrozícího předčasného porodu. Svátý Gerard spolu s lékařskou péčí a mým klinickým režimem umožnil donošení miminka až do fyziologického termínu pro porod. Často jsem přemýšlela jak svatému Gerardovi poděkovat za jeho pomoc. Jsem tedy moc ráda, že mě Daniela oslovila, abych napsala článek o svém oblíbeném světcí. Mohu mu udělat alespoň malou reklamu a rozšířit tím úctu k tomuto výjimečnému muži.

Gerard Majella se narodil v jižní Itálii jako páté dítě krejčího Domenica Majellu. Otec zemřel, když bylo Gerardovi jenom 12 let. Jako jediný muž v rodině se Gerard musel na několik let ujmout krejčovského řemesla. Od malička však bylo jeho touhou

stát se řeholníkem. Neúspěšně žádal o vstup ke kapucínům. Zpočátku byl odmítán i u redemptoristů. Především kvůli chatrnému zdraví, subtilní postavě a povinností k nemocné matce. Později byl přece jen s váháním přijat.

Celý život svatého Gerarda je vlastně životem mnoha Božích zázraků, které se skrze tohoto jednoduchého ale hlubokou lás-

kou a vírou prodchnutého bratra staly. Na Gerardovi se v plnosti projevovala slova Písma, že Bůh si volí právě ty, kteří jsou v očích světa pokládáni za nic, za neschopné a slabé, aby se právě skrze tuto jejich neschopnost tím mocněji

projevilo Boží působení a moc, a také, že tajemství Božích věcí je odhalováno maličkým, tedy pokorným, těm, kteří mají jednoduché, tedy nerozdělené, srdce. Gerardovi se skutečně dostalo mnoha zvláštních Božích milostí. Často při modlitbě upadal do duchovních extází, dokázal pravdivě číst v duších lidí, měl dar uzdravování, dokázal dokonce poroučet zlým duchům a vracet

lidem pravou svobodu Božích dětí. Toto všechno bylo přítomno v jeho životě díky jeho velmi osobnímu vztahu k Bohu, touze ve všem plnit Boží vůli, vroucí modlitbě, postu, askezi, ale především díky jeho opravdové lásce k Eucharistii a k duším. Ohledně půstu svatého Gerarda se zachovala jedna anekdota, podle které se svatý Gerard spolu se stejně smýšlejícím bratrem redemptoristou bavil o jídelničku: „Co jsi dnes navařil, bratře Gerarde?“

„To co Vaše důstojnost přikázala.“

„A co jsem přikázal?“

„Nic.“

Tak pravidelně „zapomínali“ svatý Gerard se spolubratrem sehnat a připravit jídlo, aby měli více času na modlitbu.

Svatý Gerard měl i mnohá soužení a protivenství, která musel podstoupit a překonat, jako například když jej jistá žena křivě obvinila z nemorálního chování, jako pomstu za to, že ji propustili z kláštera. Vše se pak Božím působením vysvětlilo bez toho, že by se Gerard sám snažil tuto záležitost vysvětlit a prošetřit. Byl natolik pokorný, že se neodvážil hájit a vše svěřil Bohu, jenž se

o své pokorné stará, a ten ho nejen v tomto případě, ale po celý život, neklamal. To vše jen dosvědčuje, že Bůh byl Gerardovi skutečným přítelem a Gerard důvěřujícím dítětem Božím. Redemptoristé dnes zvláště na misiích nabízejí knihu o svatém Gerardovi s názvem Chlapec, který si hrál s Bohem.

Ze života svatého Gerarda se vypráví jedna příhoda. Když na návštěvě u jisté rodiny zapomněl svůj kapesník, přinesla mu ho jedna dívka zpět. Gerard jí odpověděl: „Nech si ho, jednoho dne ho budeš potřebovat.“ Po několika letech tato dívka měla problémy v době těhotenství a málem zemřela při svém prvním porodu. Vzpomněla si na onen kapesník od Gerarda a rychle po něm sáhla – a zázrak šťastného porodu a zdravého dítěte i matky byl na světě. V Neapoli se tato událost ihned roznesla.

V roce 1893 papež Lev XIII prohlásil Gerarda Majellu za blahoslaveného a v roce 1904 jej papež Pius X. kanonizoval.

Dnes je ve světě svatému Gerardu zasvěceno mnoho kostelů a v Itálii se tento světec těší

obrovské úctě a je pro mnohé častým útočištěm. Bazilika v městečku Materdomini, kde Gerard prožil poslední rok života a kde je i pohřben, zůstává největší svatyní, kde si nejvíc ctí jeho památku. Starý kostel v Delicetu, v kterém Gerard sloužil jako bratr kostelník, po jeho svatořečení zvětšili, aby se tam vešlo co nejvíc z rostoucí masy poutníků. Jedním z nejstarších a největších středisek úcty k svatému Gerardu za hranicemi Itálie je asi redemptoristický kostel a klášter ve Wittem, poblíž Maastrichtu v Holandsku. Některé krajiny, jako Brazílie, USA a Irsko, mají národní svatyně zasvěcené jeho památce.

Také hodně škol si zvolilo za svého patrona svatého Gerarda. Nemocnice pojmenovaly po tomto svatém také svá oddělení s prosbou o jeho pomoc a ochranu, zejména pro maminky a novorozence. Mezi takové nemocnice patří i ženská klinika Coombe v Dubline a Univerzitní nemocnice v Galway.

V redemptoristických kostelech se zejména v říjnu, během přípravy na slavení svátku svatého Gerarda, modlí nověny

a jiné pravidelné modlitby.

V některých zemích, například v Irsku, ve Velké Británii a v Austrálii, nabízí Rodinná liga svatého Gerarda modlitby za rodiny. Australští redemptoristé podporují úctu k svatému Gerardovi prostřednictvím stránek časopisu The Majellan. Úcta k svatému Gerardu se šíří také prostřednictvím internetových stránek, jako <http://www.saintgerard.com>.

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Den, kdy jsem nahlédl za oponu

Už to bude brzy třicet let. Nikdy dříve a ani nikdy později jsem takový sen neměl, tak intenzivní a tak naléhavý: pustá a temně-lá krajina, bez jakékoliv vegetace. Tou krajinou vede cesta a po té cestě jde nekončený zástup lidí. Směřují pomalým krokem někam za horizont. Nikdo ani nehlesne, všichni kráčí se svěšeným hlavami, ponořeni sami do sebe. Já ale nejdu s nimi, nýbrž ležím u cesty, v prachu a blátě, nejsem schopen se ani pohnout. Ptám se kolemjdoucích, co se to děje. „To je poslední soud,“ odpovídá mi úsečně jeden muž a bez zastavení pokračuje s těmi stovkami a tisíci lidí dál, směrem za ten horizont, odkud vychází světlo. Co tam je, netuším.

A potom už následuje jenom neuvěřitelné ticho, už nikdo na mě nemluví a já nevím, co si počít. Trvá to všechno tak nekonečně dlouho.

Nechce se mi tomu věřit. Jaký poslední soud, když ještě včera ten náš svět normálně exis-

toval?! Je mi teprve 21 let a ještě tolik jsem toho chtěl stihnout. Vždyť já měl takové plány, přál jsem si mít svou vlastní rodinu, manželku, děti... Nestačil jsem se ani s nikým rozloučit, s rodiči, se sourozenci.

Najednou člověk zřetelně vidí, co všechno zanedbával a lituje toho poněkud rozháraného života, který několik let vedl. Bojí se, co bude následovat, přepadá jej úzkost a lítost. Cítí se tak hrozně sám.

A potom jsem se najednou probudil. Byl nádherný letní den, slunce mi svítilo až do postele. Nevěřil jsem ničemu a dlouhou dobu jen zíral. Přemýšlel, co je vlastně sen a co realita. Jsou sny, které okamžitě hodíte za hlavu, ale tenhle opravdu nešlo. Doslova mě ochromil.

A tehdy jsem uvěřil, že skrze ten sen ke mě promluvil Bůh, tak jak se to občas lidem stává. Bylo to od něj napomenutí a varování, dal mi novou šanci začít život jinak a lépe. Byl jsem šťastný a se slzami v očích slíbil, že skutečně začnu. A ještě ten den jsem si předsevzal, že se vynasnažím žít podle Božího zákona a budu vždy

upřednostňovat to, co je nejdůležitější – totiž lásku.

A najednou jsem strašně zatoužil mít po svém boku ženu, s níž už bez strachu půjdem tomu světlu vstříc. Jednu jedinou na celý zbytek života.

Brzy jsem pochopil, že to tak jednoduché nebude, jak jsem si představoval. Trvalo to snad tři roky, nakonec mi milující Bůh ale přivedl do cesty dívku, u níž jsem od počátku věděl, že je pro mě ta pravá. Potkali jsme se v takovém pološeru na jedné venkovské taneční zábavě a mě se tehdy jevila jako anděl.

A já – člověk hříšný a chybuující – nepřestávám milosrdnému Bohu děkovat. Za ní, za obě dvě děti, které spolu dnes máme, i za to třetí, které – jak jsme nedávno s překvapením zjistili – je zrovna na cestě. A děkuji i za všechny přátele, které jsme našli tady v tom krásném podbrdském kraji.

Mám pořád své sny, takové ty obyčejné, ale nemám už žádné velké ambice. Přál bych si vlastně jediné – abych už nikdy v budoucnu nezůstal nepřipraven. Až (skutečně) přijde můj čas.

Farník Jirka

Z FARNÍ KRONIKY

Dne 28. října 1918 prohlášena samostatnost státu česko-slovenského. Dne 28./10. odpoledne došla zpráva ta do Mníšku a ihned domy ozdobeny byly prapory a večer pořádán městem průvod za zpěvu národních písní a svoláváním slávy Masarykovi, Vilsonovi, Kramáři a členům Národního výboru, který se ujal v Čechách vlády. U sochy sv. Jana Nep. na náměstí promluvil zdejší p. řídící Augustin Černý zvletnou řeč o významu prohlášení samostatnosti. Druhého dne 29./10. Opět pořádán Mníškem průvod s lampiony se zpěvem národních písní. Oslava prohlášení samostatnosti konána v kostele v neděli dne 3. prosince. K oslavě té pozvány úřady a spolky. Po schůzi ve Velkém hostinci, kde o významu samostatnosti řečnil prof. Pelikán z Prahy, šli členové úřadů, spolků, Sokolové ve stejnokrojích, účastníci schůze čtyřstupem do chrámu, kde byly slavné služby boží a po nich měl pisatel tuto promluvu:
„Čím je pro Severoamerické státy den svobody slavený 4. Července, tím bude pro veškerou budoucnost Českého národa den

28. října 1918.“ Toho dne rozšířila se radostná zpráva: „Podmínky o sebeurčení národů a na průměří v Rakousku přijaty zejména ohledně Čechoslováků a Jihoslovanů. Národní výbor přejímá vládu Československého státu“. Dvojí radost zatřásla srdcem každého věrného Čecha. Mír, to sladké slovo, po němž volaly miliony lidstva, se uskutečňuje. Konec prolévání krve, utrpení a ustavičného strachu nastává. Válka, které si český národ nepřál a která se mu z duše protivila, přímo ošklivila, bere za své. Dej Bůh, aby tak bylo na vždy. Národ český válek nemiluje, byl mírumilovný a takovým chce zůstat. Druhá radost: máme samostatnost, svůj vlastní stát, svou česko-slovenskou říši. Český národ stojí na prahu nové doby, jež ozářena je sluncem svobody, práva a spravedlnosti. Když vzpomene na výjevy na počátku války, pak musíme nynější světový obrat a zvláště v osudech českého národa pokládati za skutek prozřetelnosti boží, za přímé zasáhnutí ruky Boží do dějin světa. Na začátku a průběhem války

nesčíslněkrát slýchali jsme námitky, jež každé věřící srdce tolik bolela: „Kdyby byl Bůh, nebylo by této války“. A jak se takoví pochybovači mýlili. Bůh nechal nás zkoušet, aby tím více nám mohl dáti. Nynější obrat možno nazvati zázrakem. Na začátku války ani nás ve snu nenapadlo, že se jedná v první řadě o naše bytí. Z úsilí, s jakým pracoval jeden národ, aby měl nadvládu nad ostatními, stal se pravý opak: samostatnost, rovnost všech národů. Podivné jsou cesty Páně. Bůh i zlé dovede obrátit k dobrému. Právem dí Palacký: „Národové dělají revoluce, ale Bůh dělá dějiny.“ A to nás těší, že neradujeme se sami. S námi radují se bratři Poláci, Slovinci, Chorvati, s námi plesá tolik zkoušená Slovač, ta snad plesá ze všech nejvíce, že konečně po tisíci letech rozlomila železné okovy, jimiž byla spoutána. Dech jara jde světem. Světová válka byla hroznou dobou zimního spánku, v níž nikde kvítka, nikde zeleně, jež by srdce povzbudila k radosti a nadchla k naději. Ale jaro se probudilo a s ním obnovená společnost

lidská chystá se k novému životu. Naší povinností jest, abychom tento náš stát nejen milovali, nýbrž pomáhali udržovat a spolutvořit. Proto chraňme se všeho, co by působilo jakýkoli rozvrat. Budme poslušni „Národního výboru“, nynější své vlády. Dnes poděkujme Bohu za tento veliký dar samostatnosti pro národ náš a prosme jej, aby požehnal státu našemu a zhojil brzy rány válkou zasažené. Slibme Všemohoucímu, že chceme býti nejen uvědomělými, dobrými Čechy, nýbrž i dobrými uvědomělými katolíky“.

PŘEDSTAVUJEME

Jáhen Václav Boháč

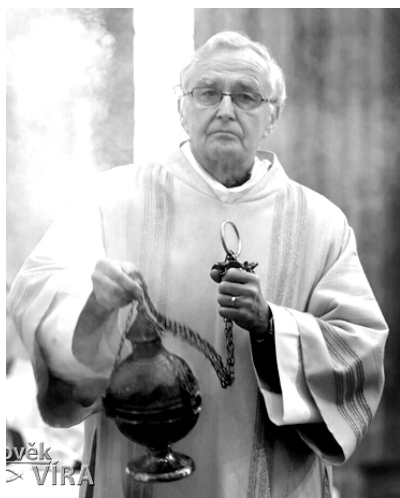
Pocházím z Prahy a původním povoláním jsem stavební inženýr. K Mníšku mám „kordiální“ vztah od svého dětství, neboť jsem zde v chatě s rodiči prožíval od jara do podzima všechny soboty a neděle a prakticky všechny prázdniny. Jezdili jsme sem od roku 1949. Po celá ta léta jsme zde pravidelně ministrovali a tak jsem se tu cítil jako doma. Když se otevřela možnost dálkově studovat teologii, přihlásil jsem se

pražskou fakultu a po jejím absolvování a další formaci jsem v roce 1999 přijal jáhenské svěcení. Celé to tak vyplynulo ze souhry více okolností, že jsem pocítil, že mne Pán opravdu k této službě volá. Jistě se na tom podílel i můj celoživotní hluboký vztah k liturgii.

Po svém svěcení jsem vykonával jáhenskou službu ve farnostech u kostela Matky Boží před Týnem a u kostela sv. Ludmily v Praze. Po svém odchodu do důchodu jsem přijal pozvání ke službě v českobudějovické diecézi, kam jsem byl z Prahy zapůjčen na 5 roků. Po uplynutí této doby jsme se s manželkou rozhodli usadit se v Mníšku a já jsem byl ustanoven k jáhenské službě ve farnosti u katedrály sv. Víta, Vojtěcha a Václava. Moje činnost tam spočívá především v liturgické službě. Jelikož jsem novým bydlářem spadl do mníšské farnosti, nabídl jsem panu faráři, že pokud mi to mé „pražské závazky a povinnosti“ dovolí, rád ve zdejší farnosti podle potřeby vypomohu, což P. Dlouhý přijal a mohu říci, že spolupráce s ním je opravdu pro mne radostná. Jsem rád, že mohu i zde být snad

alespoň trochu co platný. Jsem vůbec Pánu velice vděčný, děkuji mu, že mne k této službě povolal a mohu svým nepatrným podílem Bohu a církvi sloužit a být mu u oltáře a v modlitbě nablízku.

Václav Boháč

OSTATNÍ

Co Čech to muzikant aneb Štěchovické Zpěvobraní

Mníšecký chrámový sbor pod vedením Jana Krejčího změřil síly s ostatními a uspěl!

V sobotu 17. března, za sněhové vánice se uskutečnil už sedmý ročník Štěchovického Zpěvobraní, v kulturním středisku městyse Štěchovice. Je to každoroční přehlídka amatérských pě-

veckých sborů, konaná pod záštitou starosty Štěchovic Miloše Čapka. Přijelo šest sboru z okolí a z Prahy. Každý sbor předvedl šest až sedm skladeb různého zaměření. Od lidovek, přes swing, Schubertova Ave Maria po další chrámové skladby. Protože všechny soubory jsou amatérské, tak se nesoutěží a vítězi jsou všichni. Jak řekl v úvodu hlavní organizátor Josef Zázvorka: „Zpěvobraní je o osobním setkávání lidí, kteří milují muziku a rádi zpívají“. Bylo to opět krásné sobotní odpoledne, při kterém se potvrzuje, že rčení – co Čech to muzikant – stále platí.

Společné diskusní setkání - pojďme se potkat

V minulých Stopách jsme zveřejnili text „O jedné gratulaci“ Vládi Nováka, který se kriticky vymezoval vůči panu kardinálovi. Vzápětí se sešla redakční rada Stop na faře spolu s Janem

Dlouhým, kdy jsme diskutovali nad možnostmi zveřejnění jednotlivých příspěvků, které vyjadřují postoj čtenáře, nikoli celé redakce.

S přihlédnutím k faktu, že Stopy jsou oficiálním periodikem farnosti, tudíž texty zde zveřejněné reprezentují farnost navenek není vhodné, aby se jejich – byť malá část – proměnila v diskusní prostor, kde názory teprve zrají, čekají na utříbení, rozdělují čtenáře na kritiky a příznivce a podobně. Stopy naopak vnímáme jako prostor pro povzbuzení ve víře, upevnění života farnosti a společnou radost.

Zároveň ale nelze popřít jednoznačný přínos takových textů a to kritiku, která je velmi potřebná na všech rovinách. Shodli jsme se proto, že kdokoli z farnosti má možnost vyhlásit tzv. Diskusní setkání, kdy navrhneme pro něj palčivé téma k debatě a zorganizuje setkání, kam má možnost kdokoli z farnosti přijít a debatovat. Tato setkání jsou otevřenou pobídkou pro všechny,

kdo mají pocit, že jejich hlas není slyšet, či dokonce, že nechce být slyšen. Naopak, shodli jsme se, že různost povah, originalita životní cest a našich vzorů je mozaika, kterou stojí za to budovat – pro možnost vzájemného obohacení a růstu.

Ve Stopách pak napíšeme zprávu, kde zhodnotíme problém a různost postojů a přístupu, také závěr a smír, který jistě zazní na konci.

Vyzýváme tedy všechny, kdo mají chuť, vyhlašte setkání a potkejme se!

P. Jan Dlouhý, Daniela Feltová, Saša Merunková, Zdena Lacková, Karolína Peroutková

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková a Vavřinec Šipr